

Тримата простаци.

Шопска приказка.

Едно врѣме имало троица простаци. Тѣ трѣгнали по печалба. Вървѣли, вървѣли три дни и три нощи и намѣрили на пѣтя една тиква. Събрали се надъ нея, па се чудятъ и се маятъ:

— Бре, що ли е това, нане?

— Трѣбва да е нѣщо за ручане!

— Ка' ще да е за ручане . . . То е за игране, за търкаляне . . .

— А, сѣтихъ се, това е камилско яйце. Хайде да го измѣтимъ.

И захванали тримата простаци да клечатъ на яйцето единъ подиръ другъ, да клечатъ, да го мѣтятъ.

Мѣстото било стрѣмно и незнамъ какъ, тиквата се изтърколила, та тука, та тамо, та — блѣсъ! въ единъ храстъ.

Изъ храста изкочилъ заякъ, свилъ уши, вдигналъ опашка и побѣгналъ.

— Камилче, камилче! . . . Измѣти се, завикали тримата простаци и хукнали подиръ заяка да го гонятъ, да го хванатъ.

Било поле — свършило се. Свилъ заякъ въ гората, свили простациѣ по него.

Гората била гѣста, и заякътъ се скрилъ.

— Ха сега де! Какво да направимъ?

— Знаете ли какво? казалъ най-умниятъ. Да се върнемъ, да вземемъ сѣкиритѣ, та да дойдемъ да сѣчемъ, да сѣчемъ, да осѣчемъ гората да хванемъ камилчето.

Рѣчено — сторено.